

Arrest

nr. 241 120 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2016 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 29 maart 2021, nadat hij op 23 september 2015 om een verblijfskaart had verzocht als vader van zijn Belgisch minderjarig kind, B.D.

1.2. Op 25 februari 2019 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

1.3. Op 17 april 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving in het vreemdelingenregister.

1.4. Op 22 mei 2019 deelt de verwerende partij aan het betrokken gemeentebestuur mee dat verzoeker opnieuw in het vreemdelingenregister mag worden ingeschreven op het gevraagde referentieadres bij het OCMW, dit omdat hij niet langer uit het Rijk is geweest dan de bij de wet toegestane termijn en dat hij opnieuw in het bezit mag gesteld worden van een F-kaart geldig tot 29 maart 2021. Tegelijkertijd wordt verzoeker via het betrokken gemeentebestuur uitgenodigd om in het kader van artikel 42, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie. Concreet wordt hij verzocht om hiervan binnen de maand na kennisname van de brief recente bewijzen voor te leggen. Verzoeker tekent voor ontvangstname van deze brief op 23 mei 2019.

1.5. Op 13 januari 2020 trof de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.06.1977

Geboorteplaats: Fes

(...).

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische minderjarig kindje [B.D.] [...] na afgifte van de bijlage 19 van op 23.09.2015. Het verblijfsrecht werd, middels afgifte van de F-kaart, erkend op 11.04.2016. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn Belgische kindje. Hij is slechts gezamenlijk met hem gevestigd geweest van 23.09.2015 (afgifte bijlage 19ter) tot 7.10.2016.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.05.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief vermeldde dat voorts dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan DVZ over te maken. De brief die betrokkene hiertoe uitnodigde, werd aan hem betekend op 23.05.2019. Ondanks de vele tijd die betrokkene inmiddels toch heeft gekregen en ondanks het feit dat hij zich inmiddels opnieuw ter herinschrijving heeft aangeboden bij het gemeentebestuur, heeft hij nagelaten tot op heden stukken in het kader van voormeld onderzoek voor te leggen.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging geweest met referentiepersoon van 23.09.2015 tot 7.10.2016. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er duidelijk geen sprake is van minstens 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing. In de aan betrokkene betekende brief staat het volgende: "Desgevallend het bewijs dat betrokkene een financiële en affectieve band met de Belgische kinderen [B.R.] [...] en [B.D.] [...] heeft behouden sinds

hij niet meer op hetzelfde adres woont als de kinderen, respectievelijk 23.04.2014 en 7.10.2016. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over hen heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat betrokkene mee financieel instaat voor de kinderen.” Er dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene tot op heden nog steeds geen stukken heeft voorgelegd, en er zodoende ook niets is voorgelegd omtrent het eventuele recht van bewaring of omgangsrecht van betrokkene dat hij zou uitoefenen, noch dat betrokkene tracht banden aan te halen of te onderhouden met zijn kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd, noch blijkt uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier nergens dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest, en dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Ook aan de cumulatieve voorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, laatste lid tot slot, blijkt betrokkene niet te voldoen. Hij toont immers niet aan tewerkgesteld te zijn of zelfstandige te zijn in België, of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn familieleden, om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, betrokkene blijkt reeds sinds juli 2016 leefloon te ontvangen. Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd. De afweging zal dus moeten gemaakt worden aan de hand van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Betrokkene heeft sinds 23.09.2015 het verblijfsrecht op basis van zijn Belgisch minderjarig kindje. Dit betreft een relatief korte periode. Betrokkene heeft voorafgaand aan deze aanvraag, nog eerdere aanvragen ingediend. Deze hebben echter allen niet tot het verblijfsrecht kunnen leiden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene verblijft legaal in België sinds 2015, hiertegenover staat dat hij 38 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen. Elders opnieuw kunnen beginnen is voor betrokkene misschien wel een opportuniteit: Gelet betrokkene reeds langdurig moet terugvallen op het OCMW, is het redelijk te concluderen dat het betrokkene na jarenlang verblijf niet lukt voldoende verbondheid met de Belgische maatschappij te vinden, het heft in handen te nemen en trachten mee te draaien. Betrokkene wordt reeds langdurig en intensief ondersteund en begeleid door het OCMW om zijn levenssituatie op orde te krijgen. Ongetwijfeld kan hij met de vaardigheden en kennis die hij hier gekregen heeft door de intensieve ondersteuning ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat de ondersteuning nog geen positief eindresultaat nl. financiële onafhankelijkheid, heeft teweeggebracht in België dat het elders evenmin zou lukken. Dat hij ook qua woonst (referentieadres) dient terug te vallen op het OCMW geeft er blijk van dat hij ook niet kan terugvallen op een sociaal netwerk in België. Tot slot, het aanvragen en ontvangen van een leefloon, en dit reeds sinds juli 2016, kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van enige integratie in België. Betrokkene legde geen stukken voor naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek dd. 22.05.2019. Behoudens bewijs van het tegendeel, is het dus redelijk te stellen dat de verbondheid met België in elk geval niet kan opwegen tegen die met het land van herkomst, en dat ook de economische, sociale en culturele integratie niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Bij de aanvraag tot herinschrijving dd. 23.10.2019 werden rekeninguittreksels voorgelegd op naam van betrokkene bij BNP Parisbas Fortis voor de periode van 30.06.2019 tot 30.09.2019, deze kunnen eveneens niet van het tegendeel overtuigen. Er blijkt geen enkele vorm van integratie uit, er kan alvast worden vastgesteld dat er geen loon op de rekening wordt uitgekeerd. Sporadisch wordt er op de rekening van betrokkene cash geld gestort. Wat de herkomst van deze gelden zijn, is niet duidelijk, dus ook niet of deze eventueel uit reguliere arbeid zouden kunnen komen. Enige toelichting ontbreekt verder. Verder, louter uit het afhalen van geld, een trip naar Parijs e.d. kan geen integratie blijken die het nemen van deze beslissing in de weg kan staan.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en zijn voormalige Belgische partner voorbij is, zij zijn uit de echt gescheiden sinds 20.06.2017. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt. Voorts is betrokkene,

zoals eerder aangehaald, amper één jaar gezamenlijk gevestigd geweest met zijn Belgisch minderjarige kindje in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft bekomen, en werd niet aangetoond dat betrokkene een affectieve en financiële band zou onderhouden met het kindje. Het oudste kindje, Rayan, woont noch bij moeder noch bij vader, en dit reeds sinds 23.04.2014. Verder verblijf in het kader van gezinshereniging lijkt dus geheel achterhaald.

Bij gebrek aan contra-indicaties tot slot dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van betrokkene ook geen risico lijken in te houden om terug te keren naar het land van oorsprong.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt geen stukken voor, hetgeen als een bevestiging van voorgaande conclusies kan gezien worden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van:

"• artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. meer bepaald de materiële motiveringsplicht juncto:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU Handvest); en
- het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betoogt verzoeker in concreto als volgt:

"De bestreden beslissing

Een einde van het recht op verblijf van verzoeker wordt door de bestreden beslissing beëindigd omdat volgens deze beslissing,

"intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkenen niet meer samen met zijn Belgische kindje. Hij is slechts gezamenlijk met hem gevestigd geweest van 23.09.2015 (afgifte bijlage 19 ter) tot 07.10.2016;

Overeenkomstig art. 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12. 1960 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen".

In casu blijkt uit het dossier, waaronder de gegevens van het rijksregister en stukken 3 en 4 dat het kind van verzoeker, [B.D.] [...], gezondheidsproblemen heeft. Het kind is gehandicapt met een mentale beperking.

Het kind heeft bijstand van zijn vader, zijnde verzoeker, en is tot op heden in een instelling voor gehandicapte kinderen.

Verzoeker brengt regelmatig bezoek aan het kind in voormelde instelling.

Aangezien het kind, zijnde de referentiepersoon op basis van wie verzoeker het verblijfsrecht heeft bekomen, wegens gezondheidsproblemen in een instelling werd geplaatst, lijkt het logisch dat verzoeker met het kind niet gezamenlijk gevestigd is.

Verzoeker merkt op dat de informatie omtrent de gezondheidsproblemen van zijn kind blijkt uit het rijksregister of zou uit het rijksregister mogen blijken en dat de bestreden beslissing geen rekening ermee gehouden heeft. Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing heeft de opsteller ervan trouwens het rijksregister geconsulteerd. Helaas heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezondheidsproblemen van voormelde referentiekind. Wat inhoudt dat de bestreden beslissing

niet op een zorgvuldig manier werd voorbereid. Wat een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Meer nog, bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, heeft de opsteller ervan geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 24 van het Handvest.

Aangezien de referentiepersoon, zijnde het kind van verzoeker, mentale beperking heeft (stuk 2) en tot een zeer kwetsbare groep toebehoort, stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing, in het kader van de motiveringsplicht, geen motivering naar het hoger belang van het kind gevoerd heeft. Terwijl verwerende partij op de hoogte is van het bestaan van het kind en dat verzoeker de vader van het kind is.

Met andere woorden, stelt verzoeker vast dat bij de belangenafweging van de bestreden beslissing, verwerende partij geen rekening met het hoger belang van het kind gehouden heeft.

In het kader van de motiveringsplicht, is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker niet meer met zijn kind woont terwijl blijkt dat het kind, wegens gezondheidsproblemen, in een instelling geplaatst is.

Meer nog, is het voor verzoeker onduidelijk, gezien de kwetsbare toestand van het kind, waarom de bestreden beslissing geen rekening met het hoger belang van het kind gehouden heeft bij de motivering van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing de materiele motiveringsplicht juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het EU Handvest en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreffen, zoals de titel het aangeeft, de formele motiveringsplicht. Hetzelfde geldt voor het geschonden geachte artikel 62 (§2) van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker de motieven kent daar hij ze inhoudelijk bekritiseert en in de theoretische uiteenzetting de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht ontvouwt, bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn minderjarige zoon B.D. “*gehandicapt is met een mentale beperking*” en in een instelling verblijft. Hij stelt dat het dan ook logisch is dat hij niet gezamenlijk gevestigd is met dit kind. Hij benadrukt dat hij het kind regelmatig gaat bezoeken in de instelling. Volgens verzoeker had de verwerende partij via de consultatie van het rijksregister van dit alles kennis kunnen nemen. Verzoeker acht het een schending van de zorgvuldigheidsplicht dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezondheidsproblemen van zijn zoon. Tevens acht hij het een schending van het hoger belang van het kind dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen aandacht geschonken heeft aan zijn zoon die wegens zijn mentale beperking tot een zeer kwetsbare groep behoort.

2.5. Bij brief van 22 mei 2019 van de verwerende partij werd verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij het verblijfsrecht nog steeds kon uitoefenen. Middels de in

punt 1.4. bedoelde brief werd verzoeker meer bepaald uitgenodigd om volgende recente bewijzen bij te brengen:

“1. Het bewijs van zijn de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelf st. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering / ..) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient hij een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die hij al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin hij steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat betrokkene een financiële en affectieve band met de Belgische kinderen [B.R.] [...] en [B.D.] [...] heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als de kinderen, respectievelijk 23.04.2014 en 7.10.2016. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over hen heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat betrokkene mee financieel instaat voor de kinderen.

4. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert met name het slachtoffer is geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

5. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

2.6. Zoals reeds eerder geduid diende verzoeker binnen de maand na kennisname van voormelde brief de gevraagde recente bewijzen over zijn situatie voor te leggen. Verzoeker tekende voor ontvangstname van deze brief op 23 mei 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ook maar enig document voorlegde. Zulks wordt ook niet voorgehouden in het verzoekschrift.

2.7. Verzoeker, die specifiek gevraagd werd om over te leggen, “het bewijs dat betrokkene een financiële en affectieve band met de Belgische kinderen [B.R.] [...] en [B.D.] [...] heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als de kinderen, respectievelijk 23.04.2014 en 7.10.2016. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over hen heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat betrokkene mee financieel instaat voor de kinderen.” en het gevraagde bewijs niet heeft overgelegd, is slecht geplaatst om de verwerende partij te verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn minderjarige gehandicapte zoon. Hij beweert wel, maar toont niet aan dat de verwerende partij via het Rijksregister kennis had kunnen nemen van het feit dat hij niet meer gezamenlijk gevestigd kon zijn met zijn zoon B.D. aangezien deze in een instelling verblijft door gezondheidsproblemen. In het administratief dossier zitten uittreksels uit het Rijksregister maar hieruit kan niet worden afgeleid wat verzoeker voorhoudt. Hij laat ook na te verduidelijken hoe zelfs uit een eventuele vermelding in het Rijksregister over een plaatsing van B.D. in een instelling (quod non), de verwerende partij kan afleiden dat verzoeker zijn zoon regelmatig in de instelling bezoekt en of hij met hem een financiële of affectieve band heeft. Alleszins, het is niet aan de verwerende partij om zelf de puzzelstukken te gaan leggen over het verblijf van verzoekers zoon, B.D. en de band van verzoeker met deze zoon. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en hij heeft hieraan niet voldaan door geen informatie te geven aan de verwerende partij hoewel hij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd bij brief van 22 mei 2019. De Raad merkt ook nog op dat verzoeker zich ook van enig commentaar onthoudt voor wat betreft de band met zijn andere minderjarige Belgische zoon B.R., op wie de verwerende partij wijst in haar brief van 22 mei 2019.

2.8. De stukken 2 en 3 die verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift werden niet voorgelegd aan de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof. Verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst er net als de verwerende partij in haar nota nog op dat stuk 2 ook niet bepaald in het voordeel van verzoeker spreekt. Het betreft een ondersteuningsplan voor B.D., uitgaande van het Begeleidingscentrum Sint-Franciscus, dat opgesteld werd door een zorgcoördinator, *“en besproken [werd] met mama in september 2019”*. Voorts kan hierin nog worden gelezen: *“Papa is momenteel weinig in beeld, komt niet veel meer op bezoek. Papa kwam enkele keren op bezoek, maar nadien niet meer. Hij laat ook niet weten wanneer hij niet kan komen.”* Dit staat dus haaks op het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij regelmatig de instelling voor gehandicapte kinderen bezoekt waar zijn zoon B.D. verblijft. Stuk 3 betreft een beschikking van herziening van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel, meer bepaald de jeugdrechtbank, 13de kamer, van 6 december 2017, waarin wordt gesteld dat het crisisverblijf van B.D. in Minor Ndako moet worden verlengd met 2 weken. De Raad ziet niet goed in hoe dit stuk dat handelt over de verlenging van een crisisverblijf van B.D. in 2017 en dat dus dateert voor diens opname in het Begeleidingscentrum Sint-Franciscus, in het voordeel van verzoeker kan spreken.

2.9. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsmaatregel en houdt dan ook geen ontzegging van persoonlijke contacten in tussen verzoeker en zijn zoon B.D., voor zover verzoeker dergelijke contacten zou wensen. De Raad ziet ook niet in hoe de bestreden beslissing kan ingaan tegen het belang van zijn mentaal gehandicapt kind daar waar deze diens verblijf in een instelling waar hij verzorgd wordt, niet op de helling zet, verzoeker *“momenteel weinig in beeld [is], komt niet veel meer op bezoek. Papa kwam enkele keren op bezoek, maar nadien niet meer. Hij laat ook niet weten wanneer hij niet kan komen.”* en de bestreden beslissing zoals gezegd geen verwijderingsmaatregel bevat. De verwerende partij kan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het belang van zijn mentaal gehandicapt kind als ze van deze handicap niet op de hoogte is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA